

”Old Hickory” återuppstånden

Minnet och bruket av Andrew Jackson i 2000-talets amerikanska offentlighet

Emmanuel Böss

Abstract

Andrew Jackson, America’s seventh president, inhabits a highly divisive role in American historical culture. In this article, I analyze the expression and meaning of this role in 21st century representations of Jackson, as well as how these representations reflect trends and traditions within their historiographical and cultural context. My objects of study are the musical *Bloody Bloody Andrew Jackson*, and the debates surrounding its use of history, debates concerning the removal of Jackson from the 20-dollar bill, and the use of Jackson by Donald Trump. I find that different representations of Jackson are largely linked to political divisions and can be seen as participating aspects of the larger struggle of “the history wars”. Competing ways of remembering Jackson are also tied to different vernacular cultures: this can be seen, for instance, in the way Jackson is treated from a Native American point of view.

En ny Andrew Jackson?

När Donald Trump valdes till USA:s president 2016 uppstod hos många ett starkt behov av att förstå hur det kom sig att detta var möjligt. En progressiv USA-berättelse med liberala förtecken, som hade kulminerat under Barack Obamas presidentskap, tycktes plötsligt ha kommit till vägs ände (Mead 2017). Journalister, akademiker, politiska tänkare och tyckare av alla de slag, på jakt efter en förklaring till Trump och hans framgång, vände sig till den amerikanska historieskrivningen. Även Trump och hans medarbetare sökte efter en amerikansk tradition att skriva in sig i. För politiska rörelser och personer i USA finns det en viktig legitimerande potential i den amerikanska historien, allt sedan nationens grundande och framåt. För en amerikansk politiker kan betydelsen av att framstå som en integrerad del av nationens historia och utveckling

Artikeln är en reviderad version av Emmanuel Böss kandidatuppsats i historia vid Lunds universitet.
E-post: jemmanuelboss@gmail.com

inte underskattas. Intressant nog vände sig Trump och hans anhängare, liksom hans motståndare, till samma historiska gestalt för att söka förklaringar: USA:s sjunde president, Andrew Jackson.

Jackson, som var president mellan 1829 och 1837, var redan under sin levnad en extremt kontroversiell person. Hans politiska karriär la grunden för det moderna demokratiska partiet, såväl som den moderna amerikanska demokratin. Han betraktas även som en av den amerikanska populismens främsta representanter, en förkämpe för ”vanligt folk”, och kallades under sin tid för ”the people’s president”. Samtidigt är han ihågkommen som en av de drivande gestalterna bakom USA:s expansion västerut, med tvångsförflyttningar, död och lidanden för sydöstra Nordamerikas urinvånare – en historia som, tillsammans med det faktum att Jackson var slavägare och -handlare, har kommit att spela en allt större roll för synen på honom. Detta kluvna minne utgör grunden för Jacksons speciella plats i nutidens amerikanska kultur.

De senaste tjugo åren har arvet efter Jackson varit uppe till diskussion vid flera tillfällen. Musikalen *Bloody Bloody Andrew Jackson* (2008) och dess historieskrivning väckte stor uppmärksamhet. Framför allt mellan åren 2014 och 2017 utkämpades en strid om huruvida Jacksons porträtt på 20-dollar-sedelns framsida borde behållas eller tas bort och ersättas med någon annans porträtt. Dessutom har Donald Trump under senare år återkommande hänvisat till Jackson i sin retorik.

Hur representeras och brukas minnet av Jackson i 2000-talets amerikanska offentlighet, vad tjänar användandet av Jackson för syften, och hur kan det kopplas till övergripande tendenser i den amerikanska historiekulturen? Det är temat för denna uppsats.

Som bekant är det inte bara inställningen till Jackson som orsakar splittring i USA; de skilda förhållningssätten till honom avslöjar starkt divergerande perspektiv på såväl hur det förflutna ska förstås som vad det är som kännetecknar det amerikanska samhället av idag.

En omstridd president i en splittrad historiekultur

Två centrala begrepp för denna analys är historiekultur och historiebruk. Klas-Göran Karlsson beskriver historiekulturen som ”den kulturella arena där ett samhälle kommunicerar och värderar vilken historia som ska ägnas uppmärksamhet” (Karlsson 2014: 65). Historien, i bemärkelsen det som har inträffat, formas av historiekulturens kommunikations- och urvalsprocesser till berättelser och symboler, med särskilda betydelser och förklaringspotential. Dessa processer kan vara utformade för att uppfylla specifika behov, och det är då man kan tala om historiebruk. Karlsson har formulerat en historiebrukstypologi, uppdelad i sju kategorier: det vetenskapliga, det ideologiska, det existentiella,

det moraliska, det politisk-pedagogiska och det kommersiella historiebruket – samt ett icke-bruk av historien (Karlsson 2014: 72).

Ett kompletterande sätt att förstå en nationell historiekultur är John Bodnars teori om dynamiken mellan det officiella (the official) och det folkliga (the vernacular) minnet. Han beskriver den officiella aspekten som sprungen ur "the concerns of cultural leaders or authorities at all levels of society [...]. These leaders share a common interest in social unity, the continuity of existing institutions, and loyalty to the status quo" (Bodnar 1992: 13). Dessa kulturella och politiska ledare försöker alltså enligt Bodnar, genom att använda sig av historien, gynna en existerande struktur, och genom den, sin egen position. Det officiella minnet strävar efter att skapa en enhetlig historiekultur, ofta genom främjandet av en nationalistisk representation av historien och samtiden. Den presenterar historien i idealiserade och abstrakta termer av tidlöshet och helighet. Det officiella minnet sammanfaller till stor del med ett ideologiskt historiebruk – det sistnämnda skulle kunna sägas vara instrumentaliseringen av det förstnämnda.

Den folkliga kulturen sammanfaller å sin sida med det existentiella historiebruket. Den är uppbyggd kring många små minnesgemenskaper, baserade på personlig erfarenhet, känsla och faktiskt minne. Medan den officiella kulturen är nationell, enhetlig och abstrakt, är den folkliga lokal, mångfaldig, specifik och konkret. Bodnar menar att den folkliga minneskulturen utgör ett hot mot den officiella, vars företrädare därför strävar efter att inkorporera den folkliga kulturen i den egna. Han lyfter fram patriotismens viktiga funktion i sammanhanget: "the symbolic language of patriotism is central to public memory in the United States because it has the capacity to mediate both vernacular loyalties to local and familiar places and official loyalties to national and imagined places" (Bodnar 1992: 15). För att anknyta till Karlssons typologi skulle man kunna se denna process som samspelet mellan det ideologiska och existentiella historiebruket i skapandet av ett nationellt historiemedvetande, eller mer cyniskt, som överhetens försök att införliva det existentiella i det ideologiska.

Historiekulturen som kontext – "history wars" och postmodernismen

En viktig aspekt av den samtida amerikanska historiekulturen är den ökade polarisering som skett under de senaste 40 åren. Samtidigt som historia och historiska exempel har kommit att spela en allt större roll i offentligheten och i populärkulturen, så har den historia som brukas och förmedlas blivit allt mer omstridd (Black 2015: 16; Samuel 2015: 120). Från 1960-talet, och särskilt under 1980- och 90-talen, började USA:s historia inom akademien skrivas och studeras från ett underifrånperspektiv, med fokus på tidigare underrepresenterade grupper – arbetare, afroamerikaner, urinvånare och kvinnor. Detta revisionistiska arbete utgjorde ett radikalt ifrågasättande av den tidigare dominerande

historieskrivningen, som lagt fokus på ett enhetligt, konsensusbetonat, och kraftigt övervägande vitt och manligt, amerikanskt narrativ. Detta nya sätt att skriva om amerikansk historia blev inte utan vidare accepterat, utan ledde till en intensivt politisk konflikt bland akademiker såväl som hos politiker, journalister och läroboksförfattare, en konflikt som fortfarande böljar fram och tillbaka och som brukar kallas för "the history wars". Motsättningarna kan, förenklat, delas upp i en höger- och en vänsterorienterad sida, där den förstnämnda, i sin mest renodlade form, betonar tradition, homogenitet, patriotism, amerikansk exceptionalism och en idealistisk och heroiserande syn på den amerikanska historien, medan den andra betonar liberalism, pluralism och en kritisk, revisionistisk och relativistisk historiesyn (Samuel 2015: 91–142).

Den vänsterorienterade hållningen beskrivs ibland som ett uttryck för ett postmodernt tillstånd av förlorad tilltro till historiska och nationella metanarrativ. Detta innebär en avlegitimering och avsakralisering av nationella myter, en handling som öppnar upp för ett kritiskt och vanvördigt förhållningssätt till nationen och historien (Schwartz 1998). Snarare än att enbart vara en sida i en historiekulturell konflikt, kan det postmoderna förhållningssättet ses som ett symptom på en historisk utveckling, som brutit ner tron på samhällets auktoriteter och institutioner, och tron på nationens legitimerande och förenande kraft. Emblematiskt för denna utveckling i USA är Vietnamkriget och Watergateskandalens desillusionerande effekter, samt framväxten av "the counter-culture" och diverse politiska rörelser (som medborgarrättsrörelsen och andra vågens feminism), vars artikulerade politiska mål och identiteter utgick från andra grupper än den nationella gemenskapen och som kastade ljus över de historiska gränserna för denna gemenskap (Schwartz 1998: 79–81). Utvecklingen, och reaktionerna mot den, är en del av pluraliseringen och polariseringen av den offentliga kulturen, och i förlängningen även historiekulturen – en utveckling som skärpts ytterligare av 1980-, 90- och 2000-talets teknologiska utveckling, inte minst internets söndrande effekter (Black 2015: 16). Fragmenteringen av offentligheten gör det svårt att, som Bodnar, tala om *en* enda officiell historiekultur, då olika kulturella och politiska ledare inom olika deloffentligheter ofta använder historien på radikalt skilda sätt. De, på vissa sätt, demokratiserande effekterna som den teknologiska utvecklingen haft på media kan också försvåra uppdelningen mellan folkliga och officiella uttryck.

En aspekt av den postmoderna historiekulturen, som till viss del motsäger bilden av en hätsk kamp om historien, är, enligt sociologen Barry Schwartz, ett bristande intresse för och kunskap om historien utanför den vetenskapliga världen (Schwartz 1998). Även om ett allmänt intresse för historia kan kvarstå i detta tillstånd, så är det framförallt historia i form av underhållning och kuriosa som gäller. Däremot efterfrågas inte historia som livets läromästare, det vill säga som en direkt länk mellan dåtiden och den nutida människans försök att finna sin plats i livet och meningen med tillvaron.

Det historiografiska arvet

I varje tids bild av en historisk person finns alltid spår av tidigare representationer och uppfattningar om personen. Den franske historikern Henry Rousso har identifierat olika kategorier av "minnesbärare", som tillsammans skapar det kollektiva minnet av ett historiskt fenomen, genom att producera och reproducera dessa representationer. Bland sådana minnesbärare har den akademiska världen en särskild roll som medlare mellan historien, i form av källor, och allmänheten (Rousso 1991: 260). Trots att de flesta inte kommer i direkt kontakt med den akademiska historieskrivningen, så utövar den ett betydande inflytande över den allmänna bilden av historien, framförallt via skolväsendet. Vad gäller historieskrivningen om Jackson så har den förändrats mycket över tid och lämnat efter sig flera olika representationer.

Bild 1. Carl Mills staty över Andrew Jackson på Jackson Square i New Orleans, invigd 1856. Källa: Wikimedia Commons.

Under 1800-talet dominerades synen på Jackson av en konservativ historieskrivning (Cheatham 2011). Inom detta paradigm karaktäriserades Jackson som en politisk nydanare. Under hans tid var politiska ämbeten inte längre förbehållna en utbildad elit: till skillnad från tidigare förekom i Jacksons USA "politicians of high and low degree, down even to the pothouse politician and the common thief" (von Holst 1876, citerad i Cheatham 2011). Kring sekelskiftet 1900 började en allt mer positiv syn på Jackson och hans demokratiserande inflytande formuleras av den så kallade progressiva historikerskolan, med Frederick Jackson Turner som ledande gestalt (Cheatham 2011: 3). I den framträdde en tolkning av Jackson som ledare för en demokratisk rörelse, vars ideal utgick från "faith in the intrinsic excellence of the common man, in his right to

make his own place in the world, and in his capacity to share in government” (Turner 1920, citerad i Cheatham 2011). Denna syn på Jackson cementerades av Arthur M. Schlesinger Jr., i dennes inflytelserika verk *The Age of Jackson* (1945). I det gestaltas Jackson som ”the hero of the ’common man’”, som kämpade mot en konservativ elit och gjorde USA till ett rättvisare och mer demokratiskt samhälle (Shaffer 2011: 36–37). Sambandet mellan Jackson och demokratisering, liksom den positiva värderingen av Jacksons politiska gärning, återkom under resten av 1900-talet och har varit gångbar även i 2000-talets forskning. Samtidigt har en mer kritisk inställning till Jackson levt kvar (Shaffer 2011: 37).

Först på 1960-talet, då *Native American History* utvecklades som en egen disciplin, började förhållandet mellan demokratiseringen under Jackson och de samtidiga tvångsförflyttningarna av Cherokee-, Muscogee-, Seminole-, Chickasaw- och Choctaw-folken, där tusentals uppskattas ha dött av svält, sjukdomar och köld, att lyftas fram inom historieforskningen (Ellisor 2011). Vissa historiker framhävde förflyttningarnas avgörande betydelse för landets utveckling, och att de utfördes med aktivt stöd av både politiska och sociala grupperingar. Andra var mer kritiska och lyfte fram Jackson som särskilt ansvarig för förflyttningarna och de långsiktiga, negativa konsekvenser de fick för ursprungsbefolkningen. Historikerna Francis Paul Prucha och Robert Remini har båda försvarat Jackson, och till viss del även tvångsförflyttningarna. Prucha menar i ”Andrew Jackson’s Indian Removal: A Reassessment” (1969) att de var nödvändiga, rentutav ofrånkomliga, och att Jackson drevs av en vilja att försvara både USA och urinvånarnas säkerhet, snarare än av rasism eller vinningslystnad. Remini argumenterar på ett liknande sätt för Jacksons goda intentioner och pragmatiskt rimliga agerande i boken *The Legacy of Andrew Jackson: Essays on Democracy, Indian Removal and Slavery* (1988). Fortfarande råder ingen konsensus bland historiker kring frågan om Jacksons personliga ansvar och motiv.

Historiografins och historiekulturens bilder av Jackson har inte på ett enkelt sätt avlöst varandra, utan existerat parallellt. Schwartz, som skrivit om hur det kollektiva minnet av George Washington och Abraham Lincoln förändrats över tid, pekar på hur tradition och revisionism samexisterar i en given tids bild av ett fenomen (Schwartz 1991). Istället för att de gamla minnena och synsätten helt ersätts, kompletteras de med nya: ”[a]s each generation modifies the beliefs presented by previous generations, there remains an assemblage of old beliefs coexisting with the new” (Schwartz 1991: 234). Ett exempel på detta återfinns i Jason Edward Blacks analys av hur historien om Creekkriget – i vilket Andrew Jackson deltog som befälhavare – har återgivits i Horseshoe Bend National Military Park (Black 2009). Black identifierar två narrativ som utmärker hur kriget och Jackson har gestaltats: det första är ett nationalistiskt och heroiserande narrativ som utgår från den amerikanska regeringens och arméns perspektiv; här får Jackson rollen som ”the ultimate American hero [...] brave saviour,

innocent defender and frontiersman". Det andra ger en mer problematiserande och nyanserad bild, som lyfter fram urinvånarnas motstånd och lidande, och som framställer Jackson som ledare för en kompromisslös och brutal massslakt. Black beskriver det andra narrativet som vanligt förekommande i kompletterande material på nationalparkens hemsida, avsett för pedagogiskt bruk. En revidering av den historia som återges i utställningens permanenta del är däremot knappast aktuell, särskilt på grund av de stora kostnader som är förbundna med en sådan förändring.

Detta är ett mycket konkret exempel på hur äldre representationer av "hjaltepresidenten" lever kvar, sida vid sida med nya uppfattningar – men även i mindre uppenbara fall samexisterar och konkurrerar äldre bilder med nyare och mer kritiska skildringar av Jackson och hans tid.

Bloody Bloody Andrew Jackson på Broadway

Iscensättandet av USA:s historia på Broadway och off-Broadway är en väl etablerad tradition, med musikaler som *1776* (1969) och *Hamilton* (2015) som goda och synnerligen framgångsrika exempel. Utmärkande för denna typ av historieproduktion är att den använder det förflutna för att spegla och samtidigt kommentera samtiden samt att den försöker skapa empati för – och vill göra det möjligt för publiken att relatera till – mytologiserade historiska personer, med fokus på individuell psykologi och mänskliga relationer (Harbert 2018: 414, 423). *Bloody Bloody Andrew Jackson*, först uppförd 2006, följer dessa konventioner på ett parodiskt överdrivet sätt, och skulle kunna läsas som en satir, inte bara över Jackson och hans tid, utan även över den moderna historiemusikalen som genre.

Musikalens narrativ följer Jacksons liv från barndomen till hans tid som president, och den första sången, "Populism, Yea Yea", sätter tonen för hur den jacksonska demokratin skildras på scen. Det som behandlas är inte en hyllning till "the People's President" för att han uppmärksammar den vanliga människan. Såväl presidenten som befolkningen lockas av ren och skär populism. Det amerikanska folket gestaltas som arga, rebelliska och dumma tonåringar, som följer en pubertal impuls att göra uppror, och deras vilja till politisk förändring kopplas till privata och triviala känslor. Jackson framställs som självupptagen och mindre begåvad, driven av bitterhet och hämndlystnad. Musikalens gestaltning av Jackson som en man av folket som erhåller dess stöd fungerar inte legitimerande. Istället framställs både Jackson och folket som ovärdiga makten.

I "Rock Star", som handlar om Jacksons valkampanj, gestaltas hans folklighet och popularitet som en kändiskult. Representationen av Jackson som rockstjärna betonar attribut som tuffhet, *machismo* och sexuell dragningskraft som centrala för hans framgång. I en annan sång, som handlar om Jacksons första tid som president, ironiserar textförfattaren över den naiva övertron på

hans förmåga som presidenten och hans väljare delade: "[a]nd the best part is/everything he says is right!" ("Crisis Averted"). Senare i musikalens beskrivning av övergången hos Jackson, från naiv populist till maktfullkomlig diktator ("The Saddest Song"). Här framställs han som orubbligt driven i att försvara landets intressen, men utan stöd från någon annan: "[t]he will of the people won't stand in my way." Hans drivkraft bottnar i besvikelse och frustration, som tar sig utlopp i ett blint och våldsamt gripande efter makt och kontroll.

Samma motiv återkommer i gestaltningen av Jacksons behandling av urinvånarna. I en av musikalens första scener blir Jacksons familj dödad av amerikanska urinvånare. I verkligheten dog hans familj i smittkoppor. Att musikalens frångår den faktiska historien på denna punkt kan ses som ett led i att psykologisera Jacksons handlingar, genom att gestalta honom som primärt driven av hämndbegär och hat, snarare än något politiskt eller ideologiskt motiv. Samtidigt framställs hans handlingar som förankrade i den amerikanska befolkningens vilja. I "Populism, Yea Yea" uttrycker majoritetsbefolkningen en önskan om att erövra land från etniska minoriteter. Sången "Crisis Averted" avslutas med en dialog mellan två invånare i Florida, som nyligen bosatt sig på de förflyttade urinvånarnas land. Båda betraktar tvångsförflyttningen som en tragedi, men de har ändå bestämt sig för att flytta dit eftersom det är så behagligt väder där. Det målar upp en bild av hur även de amerikaner som var emot tvångsförflyttningarna av urinvånarna nu drar nytta av den. Genom att bosätta sig på landet som urinvånarna tvingats lämna, accepterar de nyinflyttade i handling fördrivningarna.

I musikalens näst sista sång, "Second Nature", dras denna slutsats ännu längre, och även dagens amerikanska samhälle placeras i en kontext av kolonisering. Numret skapar ett historiskt "vi", som omfattar den amerikanska nationen genom tiderna, och sången beskriver hur amerikanerna tagit över och format en hel kontinent: "[t]he grass grows, a prairie/a wilderness across a continent/and we take it/we clear it out and make it/in our image." Begäret att omvandla vildmark till parkeringsplatser, simbassänger och baseballplaner, beskrivs som centralt för det amerikanska folket: "[i]t's second nature to us." Sången beskriver inte bara processen som utmärkande för det amerikanska samhället, både historiskt och i samtiden, utan ifrågasätter även meningen med denna expansion och detta nationsbyggande: "[a]nd what was it for, this country/the farms and the blood across a prairie." Denna öppna fråga fungerar som en kritik mot den amerikanska nationens och folkviljans legitimitet, en kritik som inkluderar även publik och skådespelare i de processer som skildrats.

Musikalens främsta syfte är att underhålla, men som satir har den även ett samhällskritiskt ärende. Man kan tala om ett omvänt ideologiskt historiebruk, med syfte att ifrågasätta dagens amerikanska samhälle istället för att legitimera det. Men musikalens funktion är främst som en satir över modern populism och personlighetspolitik. Den skrevs 2006–2008 och hade premiär under George

W. Bushs sista år som president. Perioden lade grunden för en fortfarande pågående era av alltmer intensivt medialiserad politik och en presidentsroll nära förbunden med kändisskap och "likability" (Kellner 2009). Barack Obama har setts som ett särskilt tydligt exempel, uppbyren av en kändiskult likt en rockstjärnas. George W. Bush blev för sin del, i och med segern över John Kerry 2004, emblematiserad för en folklig, manlig och sympatisk framtoning som kunde vinna folkets stöd – han var den av kandidaterna som väljarna helst ville ta en öl med (Stevenson 2016).

Historia på skämt eller allvar? Kritiken av *Bloody Bloody Andrew Jackson*

Bloody Bloody Andrew Jackson är ett exempel på ett postmodernt förhållningssätt till historien. Inget av det som skildras behandlas som heligt eller som uttryck för en legitimerande, högre sanning. Både Jackson och det amerikanska folket skildras med kritisk och vanvördig humor; ingen beskrivs som rättfärdig eller särskilt sympatisk. Jacksons motståndare – Henry Clay, John Quincy Adams och John Calhoun – är karikatyrartat onda, just så elitistiska och korrupta som Jackson och hans sympatisörer beskrev dem ("The Corrupt Bargain"). Även skildringen av urinvånarna görs med distans och ironi. I sången "Ten Little Indians" radas olika olyckor som de utsätts för upp. Den lånar både struktur och titel från en välkänd barnramsa, som i sin tur är ett klassiskt exempel på en stereotypiserande och rasistisk skildring av urinvånare i amerikansk kultur (Hirschfelder & Molin 2018). Ramsan finns i flera olika versioner, men musikalens text bygger på Septimus Winners version, *Ten Little Injuns*, från 1868. I sången gestaltas "indianerna" på ett lättsamt sätt då de genom otur och klumpighet dör eller försvinner på olika sätt tills ingen av dem finns kvar. I musikalens version är orsakerna till deras olyckor dock inte desamma som i barnramsan. Istället för att de ramslar ner i en källare eller faller ur en kanot drabbas de i den uppdaterade versionen av syfilis eller dör på grund av alkoholmissbruk. Användandet av ramsans struktur, kombinerat med ett mörkare och mer realistiskt innehåll, fungerar som ironisk kontrast, men innebär även att originalets infantiliserande ton kvarstår.

Detta, och andra inslag i musikalens skildring av Jacksons förhållningssätt till urinvånarna, har lett till missnöje och protester, främst från personer som själva tillhör den amerikanska urbefolkningen. Då musikalerna hade premiär i New York på The Public Theatre kritiserades den bland annat av Steve Elm, konstnärlig ledare för kulturorganisationen Amerinda, och Danielle Soames, grundare av teatergruppen Mixed Phoenix Theatre Group (Levine 2010). De kritiserade att inga representanter för urinvånare inom teatervärlden hade rådfrågats, att den var historiskt inkorrekt och att den framställer Jacksons fördrivning av urinvånarna som ett "lyckat" folkmord. Elm beskriver musikalerna som

”seem[ing] to be expressly written without any idea that there are native people still alive”. Kritiken av musikalen ledde även till att vissa föreställningar ställdes in, bland annat en studentproduktion vid Stanford University där studenter protesterade mot uppförandet av musikalen. Ashley Harris, ordförande för The Stanford Native American Association, var kritiskt inställd till musikalens trivialisering av alltjämt aktuella ämnen som folkmord, självmord och alkoholism (New 2014). I ett öppet brev inför premiären av musikalen i Minneapolis riktade dramatikern Rhiana Yazzie en liknande kritik mot en i hennes ögon stereotyp och fördomsfull föreställning. Hon kontrasterade, liksom Harris, musikalens lättsamma och humoristiska ton med de verkliga historiska tragedier som den skildrar. Eftersom dessa lämnat varaktiga spår borde de inte vara föremål för ett vanvördigt skämtande. Hon jämförde detta med det otänkbara i att göra en pjäs där Hitler framställs som en sexig rockstjärna (Yazzie 2016).

Dessa reaktioner illustrerar två olika förhållningssätt till historien ifråga, som delvis hänger samman med grupptillhörighet. För de urinvånare som kritiserat musikalen är det fråga om en historia som fortfarande spelar roll. Att förvränga eller trivialisera denna historia är detsamma som att bagatellisera, rentutav förneka, det lidande som spåren av det förflutna alltjämt förorsakar hos nu levande människor (Yazzie 2016; Shown Harjo 2015). För musikalens skapare och många av dess positiva recensenter är det däremot oproblematiskt att förhålla sig lekfullt och skämtsamt till Andrew Jackson och arvet efter honom (se t.ex. Brantley 2010; Travers 2010).

De olika förhållningssätten är förmodligen inte enbart ett resultat av olika syn på historiska tragedier och konstnärlig frihet i stort, utan också ett tecken på historiens olika betydelse för olika grupper. Här finns en konflikt i historiekulturen om hur denna del av den amerikanska historien bör tolkas och uppfattas, en konflikt som utgår från de olika parternas behov av och inställning till det som skett. Mot ett postmodernt, distanserat förhållningssätt står de urinvånare som kritiserar pjäsen. Historien och representationer av den såsom *Bloody Bloody Andrew Jackson* kopplas till den egna identiteten. Att avvika från det historiskt givna betraktas därför som direkt skadligt för urinvånare som redan i utgångsläget befinner sig i en utsatt position.

Bland andra Jason Edward Black har pekat på betydelsen av etnisk grupptillhörighet för tolkningar av USA:s historia, och då specifikt historiska relationer mellan den amerikanska staten och urbefolkningen. Han kopplar de olika representationerna av Jackson som återfinns i Horseshoe Bend till relationen mellan det officiella och folkliga minnet, och menar att urinvånargrupperns kollektiva minnen av USA:s expansion, med dess krig och konflikter, representerar en folklig minneskultur, som utgår från ett annat perspektiv på historien än den officiella (Black 2009: 221). I sin kritik av pjäsen beskriver Susan Shown Harjo, en inflytelserik förkämpe för urinvånarens rättigheter, hur folkgrupper som påverkades av förflyttningen ”still grieve [...] for the homelands

and ancestors left behind" (Shown Harjo 2015). Detta uttrycker en relation till historien grundad på ett privat släktskap, och inte på ett nationellt narrativ – åtminstone inte USA:s. Det kritiska mottagandet kan alltså ses som ett uttryck för att olika grupper har skilda behov av historien, men också att olika grupper i USA tillhör olika minnestraditioner.

Mannen på pengarna – debatten om Jackson och 20-dollarsedeln

Ungefär samtidigt som debatten kring *Bloody Bloody Andrew Jackson* fördes i olika kultursammanhang, uppstod en annan debatt om Jacksons minne. Denna gången handlade det om ifall hans porträtt borde bevaras eller bytas ut på 20-dollarsedeln. Denna debatt tog rejäl fart 2015, då organisationen Women on 20s lanserade en kampanj för att få en kvinnas porträtt på sedeln. Efter att ha arrangerat en omröstning, där slaverimotståndaren Harriet Tubman vann, startade de en påverkanskampanj riktad mot finansdepartementet, som i april 2016 tillkännagav att Tubman skulle ersätta Jackson som illustration inom tio år.

Bild 2. Några av de omstridda tjugodollarsedlarna med Andrew Jacksons porträtt på. Källa: Wikimedia Commons.

Även om det centrala i Tubmankampanjen var frågan om kvinnlig historisk representation gick det inte att bortse från Andrew Jackson. På den hemsida som Women on 20s driver presenteras han som en man som visserligen är

ihågkommen för sin militära framgång, sitt grundande av det demokratiska partiet, och sin sympati med "the common man", men också för "the Indian Removal Act" och Tårarnas väg, händelser och ställningstaganden som kort och gott beskrivs som "[n]ot okay" (Women on 20s, *Why the \$20?*). De argumenterar för att det är av stor betydelse vem det är som är avbildad på sedeln, eftersom det sänder "a message both at home and abroad about what and whom we value as a nation". Att behålla Jackson skulle innebära att fortsätta att "celebrate and elevate historic figures who used and condoned violence against personal enemies and populations of marginalized people" (Women on 20s, *\$10 vs. \$20?*). De beskriver även Jackson som en symbol för intolerans, i motsats till Tubman som en symbol för hopp och uthållighet, och betonar vikten av att sedlarna ska prydas av goda förebilder för dagens amerikaner (Women on 20s, *About us*).

Att lyfta fram en förfördelad historisk grupp, i detta fall kvinnor, är ett exempel på ett moraliskt historiebruk. Det moraliska historiebruket går även i motsatt riktning, genom att lyfta fram de historiska oförrätter Jackson gjort sig skyldig till. Samtidigt görs sedelns motiv till en fråga om nationens legitimitet, både i medborgarnas och omvärldens ögon, och kan på så sätt kopplas till ett ideologiskt historiebruk.

Då finansdepartementet skulle tillkännage sitt beslut om utformningen av 20-dollarsedeln gjorde de det genom ett öppet brev från den dåvarande finansministern Jacob Lew. Han fäste i sitt uttalande ingen särskild värdering av Jackson, utan fokuserade på Tubmans gärning och person och vikten av att lyfta fram såväl kvinnor som män i historien (Treasury Department 2016). Liksom hos Women on 20s framhävs historiens fostrande, inspirerande och demokratifrämjande funktioner. År 2017 uttalade sig den nye finansministern Steve Mnuchin i frågan. Han menade det inte var aktuellt att byta ut Jacksons porträtt på sedeln (CNBC 2017). Medan Lew bekräftade sedlarnas betydelse som kulturella symboler avfärdade Mnuchin historia som en viktig faktor. Han slog istället fast att sedlar ändras för att motverka falskmynteri.

Kampanjen och finansdepartementets beslut väckte liv i en redan pågående, men ditills slumrande diskussion, där politiker, journalister och privatpersoner uttryckte sina åsikter om Jacksons vara eller icke vara på sedeln. År 2014 publicerade tidningen *SLATE* en artikel av Jillian Keenan, som krävde att han borde ersättas med någon annans porträtt. Hennes huvudsakliga argument var att Jackson var ansvarig för ett folkmord på amerikanska urinvånare. Ordvalet, "engineered a genocide", betonade Jacksons ansvar och mordiska uppsåt och gjorde honom särskilt ansvarig. Hon betonade även hans roll som slavhandlare och -ägare. Motivet för tvångsförflyttningen av urinvånarna beskrevs av Keenan som en önskan att stärka bomullsindustrin, och med den slaveriet. Av vikt är att Jackson beskrivs som extrem även för sin tid – hans brott kunde inte bara avskrivas som typiska för en historisk epok, utan var framför allt utmärkande för honom som person. Keenans resonemang var moraliskt, med utgångspunkt

i de orättvisor som urinvånare idag drabbas av. Hon menade att en symbolisk ändring av 20-dollarsedeln kunde leda till konkreta förbättringar: "By confronting and correcting the symbols of our violent and racist histories, we prompt conversations about how that legacy continues to affect marginalized communities today" (Keenan 2014).

Liknande artiklar av bland andra Arthur Chu och Julian Brave NoiseCat publicerades i *Daily Beast* respektive *Huffington Post*. De beskrev Jackson som "slave-owning Indian killer", "mass-murderer" och "the worst president who shows up in lists of the best presidents" (Chu 2015; NoiseCat 2015). Han beskrevs av dem som en omotiverat våldsam och grym man, utan respekt för vare sig lagen eller människoliv. Bland hans övriga karaktärsdrag märktes ärelystnad och ett hetsigt temperament. Chus historiebruk var mer explicit politiskt och ideologiskt än moraliskt; han använde Jackson för att kritisera vissa drag i samtidens politiska kultur och, i synnerhet, dagens republikaner. Jackson tjänade delvis både som roten till och en symbol för allt som varit och fortfarande är problematiskt i USA. Liksom skaparna av *Bloody Bloody Andrew Jackson* använde Chu begreppet populism snarare än demokratisering. Han beskrev Jacksons popularitet som ett resultat av "anti-intellectual tunnelvisioned 'I've-got-mine' populism", som visar på "the ugliness of an American populace that wanted to be led by Andrew Jackson" (Chu 2015). Likt den bild som förmedlas i *Bloody Bloody Andrew Jackson*, menade Chu att Jacksons folklighet inte ska förstås som att han var god. Dessutom antydde han att det amerikanska folket är ont, eller åtminstone okunnigt. I motsats till musikalen lyfte Chu däremot fram Jacksons motståndare som "educated, idealistic, decent people". Även det kan ses som en konsekvens av textens politiska hållning: om Jackson representerar en tradition av anti-intellektuella, trångsynta macho-politiker, som exemplifieras av Ronald Reagan och George W. Bush, så representerar hans motståndare en motsatt tradition, som i texten kopplas till dagens demokratiska presidentkandidater.

Dessa och flera andra artiklar (se t.ex. Upton Sham 2017; Hartley 2015) som uttrycker en kritisk syn på Jackson och hans historiska gärning, väckte reaktioner från flera håll. En av dem som trädde fram till Jacksons försvar var den före detta demokratiska senatören Jim Webb, som i en artikel i *The Washington Post* kritiserade en "demonisering" av Jackson. Den var ett symptom på "how far political correctness has invaded our educational system and skewed our national consciousness" (Webb 2016). Vidare menade han att invändningarna mot Jackson var typiska för ett bredare fenomen, där "[a]ny white person whose ancestral relations trace to the American South now risks being characterized as having roots based on bigotry and undeserved privilege". Dessutom hävdade han att "[t]he myth of universal white privilege and universal disadvantage among racial minorities has become a mantra". Han karaktäriserade denna position som känslostyrd och ahistorisk. I sin beskrivning av Jackson

lyfte Webb fram dennes blygsamma bakgrund, svåra barndom och framstående militära bedrifter, och karakteriserade honom som en grovhuggen men godhjärtad man. När han tog sig an Trail of Tears menade Webb visserligen att fördrivningarna var en humanitär katastrof, men att den inte bara kunde läggas Jackson till last. Dessutom hade avsikten inte varit att begå folkmord, utan att få slut på "the increasingly bloody Indian Wars and to protect the Indians from certain annihilation at the hands of an ever-expanding frontier population". Webb menade att man borde hedra både Jackson och Tubman och bedöma dem efter de olika sammanhang som de levde i. Ett sådant, mer balanserat förhållningssätt borde uppmuntras av nationens ledare.

En återkommande synpunkt på den konservativa nyhetssidan Breitbart är att Jacksons handlingar måste sättas in i sitt historiska sammanhang, alltså ses i en komplex realpolitisk och tidsbunden kontext och inte med utgångspunkt i nutidens moraliserande efterklokhet. Jackson framställs som en man som, med *the Indian Removal Act*, hanterade en svår situation med goda intentioner, om än med vissa negativa konsekvenser. Jarrett Stepman argumenterade mot att Jackson skulle varit driven av hat eller rasistiska åsikter. De många dödsfallen som folkförflyttningarna resulterade i var ett resultat av att urinvånarna var "[u]nprepared for the long trek west, misled by their leaders, and disgracefully abused by government agents and opportunistic settlers" (Stepman juni 2015). Det slutliga omdömet om Jackson var att han, liksom andra historiska personer, var bristfällig och förtjänar kritik, men också en amerikansk hjälte som borde hedras.

Historieåterbruk – historiker och historiografiska traditioner i debatten

Ur debattens inlägg framträder två huvudsakliga förhållningssätt till Jackson. De utgår från olika historiografiska traditioner, men är också uttryck för olika sätt att se på historien mer generellt. De sammanfaller även till stor del med de politiska sympatierna, då Jacksons kritiker i hög grad återfinns i liberala/vänsterorienterade publikationer, medan hans försvarare har publicerat sig i konservativa/höger- eller centerorienterade skrifter. Överlag förfäktar de sistnämnda en syn på Jackson, först formulerad kring sekelskiftet 1900 av den progressiva historikerskolan, som en radikal förkämpe för demokratisering och försvarare av folkets och nationens intressen. Samtidigt som de ställer sig bakom en del av kritiken mot Jackson, använder de den existerande positiva bilden av honom som ett försvar mot motståndarsidans helhjärtade fördömande. De prioriterar även ett perspektiv på Jacksons gärning som framhåller vita mäns utökade politiska rättigheter som ett framsteg för det amerikanska folket i allmänhet, eftersom de inte ser etnicitets/könsdimensionen som lika central för historiekulturen som den nationella (Greenberg 2015).

De som är kritiska till Jackson hämtar uppenbarligen sina argument från en senare tradition, som fokuserar på Jacksons relation till urinvånarna och tvångsförflyttningen, och en generellt mer nationskritisk underifrånshistoria. Dessa debattörer betonar vikten av att konfrontera historiska orättvisor och lyfta fram marginaliserade grupper och att den offentliga historien bör reflektera nationens mångfald. De prioriterar en syn på historien som utgår från urinvånarnas lidande, snarare än utökade demokratiska rättigheter för vita amerikaner. Istället för att betraktas som ett steg i riktningen mot utökade rättigheter för alla, ses de som grundade på etniska hierarkier. Historien bedöms alltså i termer av andra gruppstillhörigheter än den enhetligt nationella. Vissa av de kritiska skribenternas argument återkommer även i den betydligt äldre Jacksonkritiska historiografin.

Gestaltningen av Jackson som en skandalpresident och temperamentsstyrd galning med destruktiv inverkan på det politiska systemet, som återfinns hos bland andra Chu, NoiseCat och även i *Bloody Bloody Andrew Jackson*, påminner mycket om bilden av honom i det sena 1800-talets historieskrivning. Särskilt Chus framhävande av Jacksons motståndare som upphöjda hjältar passar väl in i denna tids konservativa historikers elitistiska ideal.

Både Jarrett Stepman och Jim Webb baserar en stor del av sin argumentation på Robert Reminis forskning om Jackson och hans tid. Stepman citerar även historikerna William Garrott Brown och Francis Paul Prucha, medan Webb refererar till Vernon L. Parrington (Stepman april 2015; Stepman maj 2015; Webb 2016). Prucha och Remini, som av Webb kallas för "Jacksons most prominent biographer", används som stöd för skribenternas försvar av Jacksons roll i tvångsförflyttningarna. Brown och Parrington hämtar citat från Jacksons biografier som hyllar presidentens karaktär och folk kärhet.

Historikerna har funktionen av att underbygga och ge trovärdighet åt skribenternas argument och behandlas som objektiva källor till kunskap om Jackson. Akademiska historiker används således som opartiska auktoriteter, även i sammanhang då olika forskares bedömningar skiljer sig mycket åt. Som utomvetenskaplig skribent är det då möjligt att helt enkelt välja ut vilka av dessa forskares bedömningar man vill lyfta fram som historisk kunskap, utan att behöva ställa dem mot konkurrerande synsätt. De historiker som refereras till är inte nödvändigtvis kontroversiella; både Remini och Prucha är tvärtom respekterade på området. Den förstnämnde har dock kritiserats för sitt onyanserade främjande av Jacksons perspektiv i sina böcker (Banner 1984). Brown och Parrington publicerade de verk som hänvisas till här 1900 respektive 1927, det vill säga när en positiv bild av Jackson utgjorde det förhärskande paradigmet och innan till exempel tvångsförflyttningarna börjat betraktas som en väsentlig del av Jacksons eftermäle (Cheatham 2011; Ellisor 2011). De som kritiserar Jackson refererar i högre grad till andra typer av källor såsom den amerikanska Wikipediaartikeln om Jackson, åldersstigna biografier eller med

utgångspunkt i den egna släktens minnen av Jackson (Nagle 2015). Detta betyder inte att ingen av Jacksons kritiker i debatten har historiskt stöd för sina uttalanden, men det är inte av avgörande betydelse. Kritikerna prioriterar ett tydligt avståndstagande från Jackson över nyansering av historisk forskning.

Den motsatta sidan utgår ofta från just en historiserande position, där det huvudsakliga argumentet är nödvändigheten av nyansering och kontextualisering, samt vikten av att undvika vad de beskriver som en politisering av historien och ett inflytande av politisk korrekthet. Vid en första anblick kan dessa skribenters mål främst verka handla om att främja ett mer komplext historiemedvetande. Frågan är dock varför just Jacksons närvaro på sedeln är så viktig ur detta perspektiv. Det som eftersträvas i dessa artiklar är inte bara en vetenskapsförankrad skildring av Jackson, utan också en rehabilitering av hans minne som en av "our greatest national heroes" (Stepman 2015). Flera för även fram synpunkten att nedvärderingen av Jackson är medvetet splittrande och polariserande, och därmed oansvarigt av regeringen att uppmuntra (Webb 2015; Gass 2016).

Det som uppfattas stå på spel är en historiekultur med någon form av enande respekt för ett gemensamt förflutet, och hotet är att aktivister, liberala skribenter och akademiker vill undergräva denna respekt genom att smutska amerikanska hjältar.

Andrew Jackson och Donald Trump

Kort efter att Donald Trump svurits in som president i januari 2017 pryddes The Oval Office av Andrew Jacksons porträtt. Den ny tillträdde presidenten började även hänvisa till Jackson i tal och intervjuer, något som väckte journalisters och historikers nyfikenhet. Vissa betonade parallellerna till Jackson som en nyckel till tolkningen av Trump (Killian 2017; Strother 2019), medan andra med enfärdade jämförelsen (Gulotta, 2020; Cheatham 2017). Den som anses vara mannen bakom Trumps många hänvisningar till Jackson är Steve Bannon, tidigare verkställande ordförande för *Breitbart News* och Trumpadministrationens chefsstrateg under dess första nio månader (Subsaeng 2017). Bannon var i sin tur influerad av historikern Walter Russell Meads forskning om jacksonianism (Glasser 2018). Mead har beskrivit den som en av fyra utrikespolitiska traditioner i USA. Jacksonianism utmärks av en syn på landet som "the nation-state of the American people", vars politiska och ekonomiska fokus bör ligga på de egna medborgarna, snarare än det internationella samfundet (Mead 2017). Mead beskriver jacksonianismens uppsving under de senaste åren som ett resultat av ekonomiska, men framförallt kulturella och ideologiska förändringar. Han betonar betydelsen av att allt fler påvisar en förlorad tilltro till det globala projektet. Det har bland annat tagit sig uttryck i en upplevelse av politisk och kulturell marginalisering hos framförallt vita, konservativa amerikaner

som avgörande. Dessa nutida "jacksonians" utgör enligt Mead kärnan i Trumps väljarbas.

I många av Trumps tal nämns Jackson bara i förbigående. Då beskrivs han positivt eller neutralt, och med epitet som "the great Andrew Jackson", "a great president" och "a great general" (se t.ex. *Speech: Donald Trump Holds a Make America Great Again Rally in Nashville, TN – May 29, 2018*; *Speech: Donald Trump at The American Center for Mobility – Ypsilanti, MI – March 15, 2017*). I de få tal där Jackson beskrivs mer ingående är det också en nästan uteslutande positiv bild som målas upp. Ett av dessa hölls under Trumps besök på The Hermitage, Jacksons hem i Nashville, för att uppmärksamma 250-årsdagen av Jacksons födelse (*Remarks: Donald Trump at The Hermitage – Nashville, TN – March 15, 2017*). Trump gör där en kort livsteckning av Jackson, där de centrala dragen är hans blygsamma bakgrund, hans osannolika framgång och hans kamp för folket mot "an arrogant elite". Jackson beskrivs som modig, tuff och patriotisk, och hans kärlek till både USA och Tennessee framhävs. Trump använder även uttryck som "the people's president", "military hero" och "genius".

Överlag är bilden som målas upp av Jackson ett heroiserande porträtt av någon som stod för goda saker, slogs mot en ond fiende och bekämpade "eliten", som omväxlande utgörs av britter och den politiska klassen i Washington. Dock nyanseras detta vid ett tillfälle. Mot slutet av sitt tal på The Hermitage sa Trump att nationens storhet har ökat över tid "because more and more of our people have been given their dignity as equals under the law". I samma andetag beskriver han Jackson som "a flawed and imperfect man, a product of his time". Man kan anta att det som antyds här är de negativa händelser Jackson är ihågkommen för, det vill säga hans kopplingar till slaveriet och Tårarnas väg. Genom att inte specificera något kan någon eller alla av dessa aspekter antydas, men ingen av dem framhävs som särskilt graverande. Jacksons del i dessa handlingar härleds till mänskliga brister och tidens konventioner. Trump fortsätter med att framhålla att det är varje ny generations uppgift att bygga vidare på sitt historiska arv: "Andrew Jackson, we thank you for your service, we build on your legacy." Arvet efter Jackson framställs alltså som något som visserligen behöver utvecklas och byggas vidare på, men som i huvudsak är positivt. Liksom Jacksons försvarare i debatten om 20-dollarsedeln implicerar även Trump att Jacksons bidrag till vita amerikaners utökade rättigheter bör ses som ett steg i en utveckling mot alla amerikaners lika rättigheter.

Ett genomgående drag i Trumps användning av Jackson är hans likställande av sig själv med sin föregångare. Flest gånger jämför Trump sättet han och Jackson blev valda på, ofta genom att påpeka att andra dragit parallellen mellan dem (se t.ex. *Speech: Donald Trump Delivers a Speech at the 2019 CPAC Convention in Maryland – March 2, 2019*; *Speech: Donald Trump Holds a Political Rally in Erie, PA – October 10, 2018*). Centralt för denna jämförelse är

beskrivningen av de båda som *underdogs*, vars kampanjer blev ohederligt motarbetade av media och det politiska etablissemangen, men som trots det lyckades tack vare sin popularitet hos folket. Trump skapar även associationer mellan dem genom att tillskriva Jackson sina egna formuleringar: Jackson förstod "that real leadership means putting America first" och slogs för att försvara "the forgotten men and women from the arrogant elite of his day" (*Weekly Address: Donald Trump – Washington, DC – March 17, 2017*). Båda fraserna – "America first" och "forgotten men and women" – har varit konstant återkommande i Trumps retorik sedan upptakten till hans första presidentkampanj (*Speech: Donald Trump in Wilmington, OH – January 16, 2016*) fram till tiden för hans andra (*Remarks: Donald Trump Delivers Remarks at Flavor First Growers in North Carolina – August 24, 2020; Speech: Donald Trump Delivers a Campaign Speech in Manchester, New Hampshire – August 28, 2020*). Även om Jackson sällan citerades skapade Trump i sina tal paralleller mellan deras åsikter och politik, såväl som deras plats i offentligheten. Det gjorde han genom att ta upp just de aspekter av Jackson som stämmer överens med hans egen retoriska position: att han kämpade mot och hatades av den politiska klassen, att han ville rensa ut korruptionen i Washington, att valet av honom var en seger för det amerikanska folket och att han älskade amerikanska arbetare och bönder och satte dem i centrum för sin politik.

Vid flera tillfällen gjorde Trump parallellerna explicita, som då han i sitt tal på The Hermitage pratade om hur Jackson konfronterade en arrogant elit, i detta exempel den brittiska armén, och avbröt sig själv för att säga: "Does that sound familiar to you? I wonder why they keep talking about Trump and Jackson, Jackson and Trump. Oh, I know the feeling Andrew."

När Trump satte likhetstecken mellan sig själv och Jackson, så är det ett fall av politisk-pedagogiskt historiebruk, men det fyller samtidigt en ideologisk funktion. Genom att måla upp en bild av Jackson som en hjälte, som utökade demokratin och stod upp för "vanligt folk", och sedan göra jämförelser mellan honom och sig själv, legitimerar Trump sin position och politik. Samtidigt är själva åkallandet av en historisk föregångare i sig legitimerande – eftersom Trump kritiserats som till sin person främmande och ovärdig för presidentämbetet, tjänar det ett ideologiskt syfte att kunna visa att han tillhör en amerikansk politisk tradition. Detta görs dock inte främst genom att peka på likheter i deras politik, utan framförallt i deras karaktär och status. Genom att beskriva Jackson, och i förlängningen sig själv, som en *underdog*, som lyckades mot alla odds och gjorde USA bättre, ges också en slags försäkran om att Trump och hans väljare har framtiden för sig, att det de upplever är just varaktig framgång. Trumps betoning av sitt respektive Jacksons starka folkliga stöd skriver också in talets mottagare i detta framgångsnarrativ.

Slaget vid New Orleans, nationalism och lokalpatriotism

En aspekt av Jackson som varit synnerligen betydelsefull för det folkliga minnet av honom är hans roll i slaget vid New Orleans under 1812 års krig mot Storbritannien. Slaget utgjorde krigets slutstrid, med amerikanerna som slagets segrare, trots att den brittiska armén var större och bättre rustad. Även om striden inträffade efter att fred redan slutits mellan länderna och dess militära och politiska betydelse har ifrågasatts, så blev den nästan omedelbart en närmast mytisk händelse; den sågs som det slutgiltiga säkrandet av amerikansk självständighet. Denna bild av slaget var helt central för Jacksons presidentkampanj och popularitet, och kom under hans politiska karriär att associeras allt mer med hans person, samtidigt som den formade bilden av honom i det allmänna medvetandet. Trots att det idag finns ett begränsat intresse för själva slaget återkommer det fortfarande i diskussionen om Andrew Jackson, och mytologiseringen av händelserna har varit avgörande för Jacksons historiekulturella betydelse (Stoltz 2017).

Trump knyter framförallt an till denna del av Jacksons minne i det tal som hölls på American Farm Bureau Federation Convention i Nashville (*Speech: Donald Trump Addresses the American Farm Bureau Federation Convention January 8, 2018*). Talet handlar om lantbrukares villkor i USA, och i det beskriver Trump slaget vid New Orleans som en av den amerikanska historiens viktigaste dagar. Han betonar Jacksons och USA:s underläge, och lyfter fram att den amerikanska armén bestod av bönder från Tennessee, "a ragtag militia of patriots", som med sin uthållighet och patriotism triumferade över den militärt överlägsna fienden. Denna beskrivning känns igen från ett traditionellt narrativ om slaget som formulerades nästan omedelbart efter att det inträffat, och som bygger på folkliga, populärkulturella föreställningar. Slaget användes flitigt i de båda politiska partiernas propaganda under Jacksons presidentkampanj (Stoltz 2017:115).

Propagandan knöt den sydvästliga bondebefolkningens lokala identitet till en tanke om nationell styrka och självständighet, och var avsedd att vinna deras röster i ett nationellt val och knyta deras lokala lojalitet till nationen. På ett sätt fyller slaget samma funktion hos Trump – syftet med en presidents tal är ju huvudsakligen att vinna stöd för sin politik och sitt presidentskap hos befolkningen, och att han tar upp slaget inför en intresseorganisation för lantbrukare i Tennessee är knappast en slump.

Återberättandet av slaget är inte bara ett historiskt exempel som Trump associerar med sig själv och sina väljare, utan placeras även i en större kontext av nationell gemenskap. Efter att ha lyft fram unga bönder som en viktig del av USA:s framtid, säger Trump: "To ensure that our young people reach their potential, and that our country fulfils its destiny, we must remember and honour our history." Att minnas och hedra historien är alltså en nödvändighet

för att försäkra sig om att landets och dess invånares framtida öde ska uppfyllas. Han förbinder också sin åhörare med historien genom att säga att slaget lever vidare i den amerikanska folksjälens, och därför i varje enskild amerikan. Slaget kopplas även samman med andra historiska händelser – landstigningen i Normandie, pilgrimernas ankomst till Nordamerika och månlandningen – vilka Trump knyter till dygder hos nationen, som självförtroende, karaktärsstyrka och mod.

Trump sätter alltså in Jackson och hans seger vid New Orleans i en historisk berättelse om amerikansk storhet och framgång. Han placerar även in sina åhörare i denna berättelses framtid. På detta sätt konstruerar han en kollektiv nationell identitet, som även knyts till specifika förpliktelser: "[o]ur task is to uphold the values and principles that define who we are as a nation and as a people. Our task is to love, cherish, and protect the flag and the Constitution of the United States." Plikterna riktas inte bara mot nationen, utan även till historien och dess döda: "our task is to preserve the freedom that American soldiers have fought and died for in every generation." Dessa plikter åkallas även i andra sammanhang. I ett tal i Chattanooga, Tennessee beskrivs hur staten "was tamed by tough frontier men and strong frontier women" och hur "generations of proud Tennessee patriots [...] ventured out into the wilderness [...] to build a life and a home" (*Speech: Donald Trump Holds a Political Rally in Chattanooga, TN – November 4, 2018*). På grund av att dessa patrioter har offrat "blood, sweat and tears", så är dagens invånare i Tennessee skyldiga att stå emot när andra försöker "erase their legacy, tear down our history and destroy our proud American heritage". Vad detta rent konkret innebär framgår av talets kontext: det är en del av republikanernas mellanårsvalkampanj och är menat att få invånarna i Tennessee att rösta på rätt kandidater i sitt lokalval. Här kan man se hur ett existentiellt och ideologiskt historiebruk sammanvävs, samtidigt som det ideologiska historiebrukets mobiliserande funktion märks tydligt.

Talen ger uttryck för en dynamik, som även finns inbyggd i det historiska minnet av slaget vid New Orleans, nämligen den mellan det folkliga och det officiella. Gestaltningen av den amerikanska historien som ett evigt öde, där alla händelser och tider är förbundna med varandra och uttryck för samma transcendentala nationella gemenskap, är ett exempel på en typiskt "officiell" historieskrivning, som fungerar både legitimerande och mobiliserande. Centralt för det officiella minnet är också att det försöker inkorporera folkliga kulturernas minnen i ett officiellt, ideologiskt ramverk. Ett sätt att göra detta på är just att appellera till lokalpatriotism, genom symboler för det lokala samhället (Bodnar 1992: 17).

På samma sätt som slaget vid New Orleans är kopplat till en lokal identitet och historia, används även Jackson som en lokal symbol i flera av Trumps tal. De flesta av de tal där Trump nämner Jackson hålls i Tennessee, och i många av dem nämns han främst som en symbol för sin hemstat, tillsammans med

andra folkliga och lokala symboler, som Davy Crockett, sergeant York, country-musik och "southern hospitality" (*Speech: Donald Trump Rally in Nashville, TN – March 15, 2017; Speech: Donald Trump Holds a Political Rally in Johnson City, TN – October 1, 2018*). Även åkallandet av nybyggare och "frontier men and women" är lokalt betingat, och ingår som Bodnar visar i en lång tradition av att mobilisera och nationalisera lokalpatriotism (Bodnar 1992: 114–166).

Varför Jackson?

Det folkliga minnet karaktäriseras just av att det inte är enhetligt, utan består av många små minnesgemenskaper som separeras av bland annat regionala och etniska skiljelinjer. Att Trump konstruerar sitt historiska "vi" i dessa tal utifrån symboler som pilgrimer och gränslandsmänniskor, som "tämjt Nordamerikas vildmark", och utifrån folkhjältar som Crockett och York, som båda kom från en vit bonde- eller arbetarklass, skulle kunna läsas som att Trump vänder sig till en specifikt vit folkkultur. Som historikern Andrew Schocket påpekat är det dock ofta svårt att skilja denna, förenklat uttryckt, vita amerikanska minneskultur, från ett officiellt historiskt narrativ, åtminstone i de fall där det inte finns några privata minnen som kan rubba överensstämmelsen (Schocket 2015: 45). Att däremot inkorporera Jackson kan ses som ett mer explicit tilltal av just vita väljare, eftersom Jacksons minne är så starkt präglad av frågor kring vita amerikaners utökade rättigheter i kontrast till andra amerikaners. Som Mead skriver är det dock inte fråga om vilka vita väljare som helst, utan just de han benämner som *jacksonians*, det vill säga en grupp (mer eller mindre) konservativa väljare som är kritiska till globaliseringen och/eller upplever sig vara kulturellt, politiskt och ibland även ekonomiskt marginaliserade av både det demokratiska och republikanska etablissemangen (Mead 2017). Jackson är inte en slumpmässigt utvald vit amerikansk hjältefigur, utan har även en specifik politisk betydelse, i och med sina kopplingar till en politisk tradition av populism, nationalism och nativism.

Jacksons koppling till specifikt tvångsförflyttningarna är kanske inte heller helt irrelevant i detta sammanhang. Trumps politik har vid upprepade tillfällen stått i öppen konflikt med urinvånarers anspråk på land och resurser. Redan några dagar efter sitt tillträde som president gav han klartecken till anläggandet av Dakota Access Pipeline, en oljeledning som löper nära Standing Rock-reservatet och under den sjö som är källa till dricksvatten för de siouxer som bor där. Förutom att den ansågs hota tillgången till vatten såg siouxerna den även som en kränkning av deras rätt till landet (Skogsberg 2018: 87). Bygget slutfördes i juni 2017, trots uppmärksammade protester och en utdragen konfrontation mellan aktivister och en tungt utrustad polisstyrka. Att Trumps referenser till Jackson skulle vara ett medvetet sätt att signalera ett motarbetande av urinvånarstammars rättigheter är måhända väl långsökt. Dock ansluter Trump, med

hjälp av Jackson, till ett narrativ om USA:s historia och samtidigt som legitimerar ett systematiskt bortprioriterande av deras intressen, till förmån för den amerikanska staten.

Trumps bruk av Jackson sker inte bara i ljuset av Jacksons historiska betydelse, utan även i en historiekulturell kontext där de andra representationerna jag analyserat ingår. Jag skulle vilja argumentera för att en stor del av vad som gör Jackson effektiv som symbol för Trump, och vad Trump signalerar med sitt användande av honom ligger i just den existerande konflikten kring hans minne, snarare än i någon enskild aspekt av minnet. Jackson representerar hos Trump en kamp mellan folket och eliten, som Trump själv deltar i, och som i Trumps retorik ofta sammanfaller med en konflikt mellan konservativa/republikaner och liberaler/demokrater. Denna konflikt är, i dagens USA, också färgad av en kulturell sådan, där tolkningen och framställningen av historia är en mycket viktig faktor. Jackson är en person vars minne påverkats av just den här konflikten och som blivit föremål för kritik och avsakralisering av Trumps motståndarsida.

Att lyfta fram en symbol som motståndaren ogillar blir ett sätt att aktivt positionera sig mot denna och dess syn på amerikansk historia och kultur. Rent konkret kan man se detta i vissa av Trumps uttalanden, som då han i ett tal i oktober 2018 säger: "This is the state of Davy Crockett and Andrew Jackson. Andrew Jackson, who continues to be on the \$20 bill" (*Speech: Donald Trump Holds a Political Rally in Johnson City, TN – October 1, 2018*). Här utgör Trumps hyllande av Jackson ett explicit ställningstagande mot de som velat ta bort honom från sedeln. I flera tal målar han även upp en motståndarsida som försöker avskaffa respekten för den nationella historien och det amerikanska arvet (*Speech: Donald Trump Holds a Political Rally in Chattanooga, TN – November 4, 2018*, se även *Speech: Donald Trump Addresses the Turning Point USA Student Action Summit – December 21, 2019*).

Jacksons roll som symbolisk figur i "the history wars" har framträtt med extrem tydlighet under 2020 års "Black Lives Matter"-protester. Som en del av denna protesterörelse har det gjorts flera försök att riva ned statyer föreställande historiska personer med kopplingar till slaveriet eller som av andra skäl ses som rasistiska (Selvin & Solomon 2020). Den 22 juni gjordes ett försök att störta en staty av Jackson utanför Vita huset, något Trump tog upp i flera intervjuer och tal efteråt. Han kritiserade "the left-wing mob", vars deltagare enbart motiverades av "the pursuit of their own political power" (*Speech: Donald Trump Delivers an Address at the Dream City Church in Phoenix – June 23, 2020*). Några dagar efter händelsen skrev han även under ett dekret som stadgade upp till tio års fängelse för vandalisering av nationella monument eller statyer, med motiveringen att det är viktigt att skydda USA från "the left-wing cultural revolution" vars mål är "the end of America" (*Speech: Donald Trump Attends a Fourth of July Fireworks Show at Mount Rushmore – July 3, 2020*).

Också deltagarna i debatten om 20-dollarsedeln är en del av ”the history wars”, även om deras argument skiljer sig mycket från Trumps. För ”ta bort”-sidan fungerar Jackson som en representant för det man vill kritisera i den amerikanska historien och samhället: rasism, kolonialism, reaktionära krafter och populism – men även sina politiska motståndare. Jacksons försvarare har å sin sida vänt sig mot sina motståndares argument, eftersom dessa klassas som förvanskningar av historien. De ser kritiken mot Jackson som en del i ett större mönster av förkastandet av amerikanska hjältar (Stepman 2015) och den politiska korrekthetens inflytande över historieundervisningen och historiekulturen i stort (Webb 2015).

Även Trump kallade beslutet att ersätta Jackson med Tubman för ”pure political correctness” (*Town Hall: Donald Trump Interviewed by Lauer and Guthrie on NBC’s The Today Show April 21, 2016*). Jackson fungerar som en slags hundvissla, som genom att konsekvent förkastas av vissa politiska åsiktsgrupper och försvaras av andra har kommit att förknippas med olika politiska betydelser. På så vis kan det räcka med att bara nämna Jackson på ett neutralt sätt, som Trump ofta gör, för att implicera sin hållning i en rad frågor och sin syn på historien och nationen. Att främja sin syn på historien och att legitimera sin politiska ståndpunkt är i sammanhanget oskiljbara.

Representationer, konflikter och Andrew Jacksons historiekulturella funktion

Kampen om Jacksons minne handlar ytterst om mycket större frågor än motstridiga tolkningar av hans historiska gärning och karaktär. Dock utgår den, åtminstone på ett ytligt plan, från skilda representationer av Jackson. I de fenomen jag har studerat framträder tre huvudsakliga sätt att beskriva Jackson på. Det första är den kritiska representationen, som framställer Jackson som allt från djupt problematisk till helt och hållet ond och inkompetent. Den återfinns i *Bloody Bloody Andrew Jackson* och i flera av de artiklar som kritiserar hans porträtt på 20-dollarsedeln. Generellt är dessa representationer influerade av de senaste decenniernas maktkritiska underifrånshistoria, med ras, etnicitet och genus som viktiga dimensioner. För de som ansluter sig till denna hållning är tvångsförflyttningen av urinvånare en central aspekt av arvet efter Jackson. Man kan även se inslag från 1800-talets konservativa historieskrivning i deras representation av Jacksons person.

Den andra typen av representation är den anti-kritiska, det vill säga den som i första hand utgår från en kritik av Jacksonkritikernas argument. Denna ståndpunkt representeras av de debattörer som vill ha kvar Jackson på 20-dollarsedeln. De framställer Jackson som en komplex person, med både goda och dåliga sidor, vars minne förtjänar att hedras och respekteras.

Den tredje varianten av Jackson är den heroiske krigaren och politikern. Den kommer bland annat till uttryck i Donald Trumps tal. Jacksondyrkarna

tar nästan aldrig ställning till den kritiska bild som Jacksonkritikerna torgför, vilket Jacksons försvarare i sedeldebatten gör, utan framställer honom, med något enstaka undantag, som odiskutabelt god. Både de anti-kritiska och heroiserande representationerna är till olika grad baserade på den progressiva skolans bild av Jackson som en demokratiserande kraft och "the hero of the common man". De olika sidorna i kampen om Jacksons minne konstruerar bilder av Jackson i olika syften, men de är inte hämtade ur tomma luften, utan är sammansatta av tillgängliga byggstenar. Historien och den tidigare historieskrivningen har en begränsande effekt, som till stor del förutbestämmer representationerna.

De historiebruk som framträder i debatten om Jackson är framförallt det ideologiska, politisk-pedagogiska, moraliska och existentiella. Ur ett intentionellt perspektiv kan man se hur de olika historiebruken ofta underordnas det ideologiska, då dessa inkorporeras i legitimeringen eller kritiken av politiska positioner. Med detta synsätt påminner de journalister, akademiker och politiker som debatterar Jacksons minne om de aktörer i offentligheten som Bodnar beskriver som den officiella minneskulturens arkitekter. De appellerar till folkliga behov av samhörighet, gottgörelse, förståelse och sammanhang, för att främja sin egen position i en existerande struktur. Dock skiljer sig sättet de gör detta på drastiskt beroende på politisk hållning – eftersom "den officiella kulturen" är så pass splittrad finns inte heller en enhetlig "arkitektklass" som främjar samma eller ens liknande bilder av historien.

Den polarisering som utmärker synen på Jackson kan relateras till den bredare konflikt i USA om hur historien bör förstås och representeras. Högersidan i denna konflikt, de som är mer positivt inställda till Jackson, motsvarar Bodnars definition av det officiella minnet, vilket utgår från en patriotisk och nationellt enhetlig historiesyn, baserad på en bild av nationen och dess hjältar som, i någon mån, heliga och exceptionella. Företrädarna för det officiella minnet menar även att Jacksons kritiker verkar i opposition mot denna nationella enighet. Detta stämmer överens med en ofta upprepad syn på vänstersidan i "the history wars", nämligen att den utmärks av ett postmodernt förhållnings-sätt, präglad av en förlorad tro på metanarrativet om nationens storhet, rättfärdighet och öde.

Till viss del stämmer detta med de Jacksonkritiska debattörerna, varav många förhåller sig skeptiska till nationens historia som självklart rättfärdig och legitimerande. Samtidigt utmärks majoriteten av de kritiska rösterna inte av postmodernismens allmänt kritiska och avståndstagande hållning till alla metanarrativ. Snarare konstruerar de alternativa narrativ som antingen omstöper det nationella narrativet i en mer progressiv, inkluderande form, eller fokuserar på andra gruppidentiteter än den nationella, med tillhörande enande historier.

Det förstnämnda kan man se exempel på i finansminister Jacob Lews respons på Women on 20s gräsrotskampanj. Finansdepartementet har ett

uppenbart och självklart intresse av att slå vakt om nationens och dess institutioners fortsatta legitimitet. Genom att ta bort symboler som anses hota denna, och istället försöka upprätta nya symboler i samråd med ”folket”, kombineras ett folkligt behov (av upprättelse och representation) med ett officiellt intresse för en enande historiekultur. Att verka för en etnisk och social mångfald hos nationens symboler är också ett sätt att konstruera en nationell historia med potential att ena en större del av befolkningen. När man lyfter fram representanter för grupper som genom historien marginaliserats av den amerikanska staten som symboler för USA, inkorporerar man även deras historia i den nationella kontexten, oavsett om dessa personer eller grupper historiskt sett identifierat sig med nationen eller ej. Hos de olika sidorna i debatten framträder alltså två olika metoder för att skapa en enande historiekultur, men kanske också olika synsätt på vilka det är som framförallt ska inkluderas i den.

Undantaget är *Bloody Bloody Andrew Jackson*, med sitt vanvördiga och lekfulla förhållningssätt till historien. Den avviker genom ett tydligt postmodernt motstånd mot alla former av legitimerande narrativ. I debatten kring musikalen framträder en annan konfliktlinje, som inte har att göra med höger/vänster, eller om man har en huvudsakligen positiv eller negativ syn på Jackson. Snarare än hur man bör tolka historien, handlar den om på vilket sätt man bör hantera historien. Andrew Jacksons minne präglas alltså inte enbart av en ideologisk konflikt, utan även av olika minnesgemenskapers varierande behov av minnen och historia kopplad till honom. Ur de olika aktörernas skilda behov framträder Jackson inte främst som en historisk gestalt, utan som symbol och konfliktyta. Genom honom uttrycks oenigheter kring nationens rättfärdighet och brister, betydelsen av de historiska ojämlikheter och oförrätter som präglat USA och vilken väg framåt som amerikanerna bör välja. Kampen om historien och om arvet efter Jackson är inte enbart en debatt inom akademien och på kultursidorna, utan även en fysisk strid som utspelas mellan demonstranter och polis kring minnesplatser och monument. Det är en kamp som ses som avgörande för USA:s öde som nation.

Käll- och litteraturförteckning

KÄLLOR

Bloody Bloody Andrew Jackson

Brantley, Ben, 2010. ”Old Hickory, Rock Star President”. *The New York Times*, 2010-06-27. <https://www.nytimes.com/2010/04/07/theater/reviews/07bloody.html>, hämtad 2020-09-01.

Friedman, Michael, 2010. *Bloody Bloody Andrew Jackson. Original Cast Recording*. New York: Ghostlight Records.

- Levine, D. M., 2010. "Native Americans Protest 'Bloody Bloody Andrew Jackson'", *Politico New York*, 2010-06-24, tillgänglig på <https://www.politico.com/states/new-york/city-hall/story/2010/06/native-americans-protest-bloody-bloody-andrew-jackson-067223>, hämtad 2019-05-14.
- New, Jake, 2014. "Too Controversial for Stanford", *Inside Higher Ed*, 2014-11-24, tillgänglig på <https://www.insidehighered.com/news/2014/11/24/students-cancel-musical-stanford-amid-concerns-raised-native-american-group>, hämtad 2019-05-14.
- Shown Harjo, Susan. "Andrew Jackson Is Not As Bad As You Think – He's Far, Far Bloodier", *Howlround Theatre Commons*, 2015-02-25, tillgänglig på <https://howlround.com/andrew-jackson-not-bad-you-think-hes-far-far-bloodier>, hämtad 2019-05-22.
- Travers, Peter, 2010. "'Bloody Bloody Andrew Jackson': The Best Original Musical of the Theater Season", *Rolling Stone*, 2010-06-24, tillgänglig på <https://www.rollingstone.com/movies/movie-news/bloody-bloody-andrew-jackson-the-best-original-musical-of-the-theater-season-106237/>, hämtad 2020-09-01.
- Yazzie, Rhiana, 2016. "An open letter about the premiere of Bloody Bloody Andrew Jackson in Minneapolis", *Transmotion* 2(1 & 2), s. 5-11.

Jackson på 20-dollarsedeln

- Chu, Arthur, 2015. "The Mass Murderer on Your \$20", *Daily Beast*, 2015-02-26, tillgänglig på <https://www.thedailybeast.com/the-mass-murderer-on-your-dollar20?ref=scroll>, hämtad 2019-05-14.
- CNBC, 2017. "CNBC Exclusive: Treasury Secretary Steven Mnuchin Sits Down with CNBC's Steve Liesman on CNBC's 'Squawk Alley'", 2017-08-31, tillgänglig på <https://www.cnbc.com/2017/08/31/cnbc-exclusive-treasury-secretary-steven-mnuchin-sits-down-with-cnbc-steve-liesman-on-cnbc-squawk-alley.html>, hämtad 2019-05-14.
- Gass, Nick, 2016. "Greta Van Susteren rips 'stupid' decision to put Harriet Tubman on \$20 bill", *Politico*, 2016-04-21, tillgänglig på <https://www.politico.com/story/2016/04/greta-van-susteren-20-harriet-tubman-222247>, hämtad 2019-05-22.
- Greenberg, David, 2015. "Keep Andrew Jackson on the \$20 Bill", *Politico Magazine*, 2015-06-14, tillgänglig på <https://www.politico.com/magazine/story/2015/06/andrew-jackson-twenty-dollar-united-states-great-118840#.VX2KqVvVikp>, hämtad 2019-05-14.
- Hartley, Jon, 2015. "Keep Hamilton Featured On The \$10 Bill, Toss Jackson From The \$20", *Forbes*, 2015-06-18, tillgänglig på <https://www.forbes.com/sites/jonhartley/2015/06/18/keep-hamilton-featured-on-the-10-bill-toss-jackson-from-the-20/#8d4c0791cac5>, hämtad 2020-09-01.
- NoiseCat, Julian Brave, 2015. "The Slave-Owning, Indian-Killing History of the Man on the \$20 Bill", *HuffPost*, 2015-06-18, tillgänglig på https://www.huffpost.com/entry/20-bill-andrew-jackson_n_7616864, hämtad 2019-05-14.
- Keenan, Jillian, 2014. "Kick Andrew Jackson Off the \$20 Bill!", *Slate*, 2014-03-03, tillgänglig på <https://slate.com/news-and-politics/2014/03/andrew-jackson-should-be-kicked-off-the-20-bill-he-ordered-a-genocide.html>, hämtad 2019-05-14.
- Nagle, Mary Kathryn, 2015. "Take Andrew Jackson off the \$20 bill", *MSNBC*, 2015-06-22, tillgänglig på <http://www.msnbc.com/msnbc/take-andrew-jackson-the-20-bill>, hämtad 2019-05-14.
- Stepman, Jarrett, 2015. "Andrew Jackson's Likeness on the \$20 Bill Must be Preserved", *Breitbart*, 2015-04-19, tillgänglig på <https://www.breitbart.com/>

- politics/2015/04/19/andrew-jacksons-likeness-on-the-20-bill-must-be-preserved/, hämtad 2019-05-14.
- Stepman, Jarrett, 2015. "Keep Andrew Jackson on the \$20 Bill", *Breitbart*, 2015-03-14, tillgänglig på <https://www.breitbart.com/politics/2015/03/14/keep-andrew-jackson-on-the-20-bill/>, hämtad 2019-05-14.
- Stepman, Jarrett, 2015. "Feminists Want Hamilton, Jackson Replaced on Currency by 'Mankiller'", *Breitbart*, 2015-06-05, tillgänglig på <https://www.breitbart.com/politics/2015/06/25/feminists-want-hamilton-jackson-replaced-on-currency-by-mankiller-who-stripped-black-citizenship-rights-in-2006/>, hämtad 2019-05-14.
- Treasury Department, 2016. "Jacob Lew. An Open Letter From Secretary Lew", 2016-04-20, tillgänglig på <https://medium.com/@USTreasury/an-open-letter-from-secretary-lew-672cfd591d02#.n7khf17vn>, hämtad 2019-05-14.
- Upton Sahn, 2017. "Charles. Ditch Jackson, Keep Hamilton", *Daily Beast*, 2017-04-14, tillgänglig på <https://www.thedailybeast.com/ditch-jackson-keep-hamilton>, hämtad 2020-09-01.
- Webb, Jim, 2016. "We can celebrate Harriet Tubman without disparaging Andrew Jackson", *The Washington Post*, 2016-04-24, tillgänglig på https://www.washingtonpost.com/opinions/we-can-celebrate-harriet-tubman-without-disparaging-andrew-jackson/2016/04/24/2f766160-0894-11e6-a12f-ea5aed7958dc_story.html?utm_term=.bd8244c2a8e5, hämtad 2019-05-14.
- "Women on 20's", tillgänglig på <https://www.womenon20s.org.>, hämtad 2019-05-04.

Trump och Jackson

- Factbase Videos. *Speech: Donald Trump Holds a Make America Great Again Rally in Nashville, TN – May 29, 2018* [Youtube], https://www.youtube.com/watch?time_continue=524&v=ddBTZLI6E1Y&feature=emb_log, hämtad 2020-09-01.
- Factbase Videos. *Speech: Donald Trump Delivers a Speech at the 2019 CPAC Convention in Maryland – March 2, 2019* [Youtube], https://www.youtube.com/watch?v=YBpbTm6i_cU, hämtad 2019-05-15.
- Factbase Videos. *Speech: Donald Trump Holds a Political Rally in Erie, PA – October 10, 2018* [Youtube], <https://www.youtube.com/watch?v=sMQrRcq8qpI>, hämtad 2019-05-15.
- Factbase Videos. *Remarks: Donald Trump at The Hermitage - Nashville, TN – March 15, 2017* [Youtube], https://www.youtube.com/watch?time_continue=588&v=9K7LIYR4aDY, hämtad 2019-05-15.
- Factbase Videos. *Speech: Donald Trump Addresses the American Farm Bureau Federation Convention – January 8, 2018* [Youtube], https://www.youtube.com/watch?time_continue=1792&v=yKK63oL9U_Y, hämtad 2019-05-15.
- Factbase Videos. *Speech: Donald Trump in Wilmington, OH – January 16, 2016* [Youtube], https://www.youtube.com/watch?time_continue=27&v=w3c9aLQj-uM&feature=emb_log, hämtad 2020-09-01.
- Factbase Videos. *Speech: Donald Trump Delivers a Campaign Speech in Manchester, New Hampshire – August 28, 2020* [Youtube], https://www.youtube.com/watch?time_continue=1548&v=Md8tIz-oblQ&feature=emb_log, hämtad 2020-09-01.
- Factbase Videos. *Remarks: Donald Trump Delivers Remarks at Flavor First Growers in North Carolina – August 24, 2020* [Youtube], https://www.youtube.com/watch?time_continue=41&v=n1MjW2dEHqo&feature=emb_log, hämtad 2020-09-01.

- Factbase Videos. *Speech: Donald Trump at The American Center for Mobility – Ypsilanti, MI – March 15, 2017* [Youtube], https://www.youtube.com/watch?time_continue=744&v=uowMbU1XkiY, hämtad 2019-05-15.
- Factbase Videos. *Weekly Address: Donald Trump – Washington, DC – March 17, 2017* [Youtube], https://www.youtube.com/watch?time_continue=-2&v=8GBIZoDH-DM, hämtad 2019-05-15.
- Factbase Videos. *Speech: Donald Trump Rally in Nashville, TN – March 15, 2017* [Youtube], <https://www.youtube.com/watch?v=JNS-CDL8oXo>, hämtad 2019-05-15.
- Factbase Videos. *Speech: Donald Trump Holds a Political Rally in Chattanooga, TN – November 4, 2018* [Youtube], https://www.youtube.com/watch?time_continue=2640&v=vCqFiyRBdb, hämtad 2019-05-15.
- Factbase Videos. *Speech: Donald Trump Holds a Political Rally in Johnson City, TN – October 1, 2018* [Youtube], https://www.youtube.com/watch?time_continue=3409&v=ecEcEvGwYv8, hämtad 2019-05-15.
- Factbase Videos. *Town Hall: Donald Trump Interviewed by Lauer and Guthrie on NBC's The Today Show April 21, 2016* [Youtube], <https://www.youtube.com/watch?v=9kAEoul6R7s>, hämtad 2019-05-15.
- Factbase Videos. *Speech: Donald Trump Addresses the Turning Point USA Student Action Summit December 21, 2019* [Youtube], https://www.youtube.com/watch?time_continue=4183&v=J3ic4G4nu2k&feature=emb_logo, hämtad 2020-09-01.
- Factbase Videos. *Speech: Donald Trump Delivers an Address at the Dream City Church in Phoenix June 23, 2020* [Youtube], <https://www.youtube.com/watch?v=zPtd6lN5UmM>, hämtad 2020-09-04.
- Factbase Videos. *Speech: Donald Trump Attends a Fourth of July Fireworks Show at Mount Rushmore July 3, 2020* [Youtube], <https://www.youtube.com/watch?v=kwAwgxAL3QM>, hämtad 2020-09-04.

LITTERATUR

- Banner Jr., James M., 1984. ”Andrew Jackson and the Course of American Democracy, 1833–1845’ by Robert V. Remini”, *The Washington Post*, 1984-07-15.
- Black, Jason Edward, 2009. ”Memories of the Alabama Creek War, 1813–1814: U.S. Governmental and Native Identities at the Horseshoe Bend National Military Park”, *American Indian Quarterly* 33(2), s. 200–229.
- Black, Jeremy, 2015. *Clio's Battles. Historiography in Practice*. Bloomington: Indiana University Press.
- Bodnar, John, 1992. *Remaking America. Public Memory, Commemoration, and Patriotism in the Twentieth Century*. Princeton: Princeton University Press.
- Cheatem, Mark R., 2001. ”The Shape of Democracy’: Historical Interpretations of Jacksonian Democracy”, s. 1–21, i Brian D. McKnight & James S. Humphreys (eds.), *The Age of Andrew Jackson*. Kent: The Kent State University Press.
- Ellisor, John T., 2001. ”Seeking the Mainstream. The Historiography of Indian Removal”, s. 64–78, i Brian D. McKnight & James S. Humphreys (eds.), *The Age of Andrew Jackson*. Kent: The Kent State University Press.
- Harbert, Elissa, 2018. ”Hamilton and History Musicals”, *American Music* 36(4), s. 412–428.

- Karlsson, Klas-Göran, 2014. "Historia, historiedidaktik och historiekultur – teori och perspektiv", s. 13–89, i Klas-Göran Karlsson & Ulf Zander (red.), *Historien är närvarande. En introduktion till historiedidaktiken*. Lund: Studentlitteratur.
- Kellner, Douglas, 2009. "Barack Obama and Celebrity Spectacle", *International Journal of Communication* 2009(3), s. 715–741.
- Mead, Walter Russell, 2017. "The Jacksonian Revolt", *Foreign Affairs*, 2017-03-01.
- Rouso, Henry, 1991. *The Vichy Syndrome. History and Memory in France since 1944*. Cambridge: Harvard University Press.
- Samuel, Lawrence R., 2015. *Remembering America. How We Have Told the Past*. Lincoln: University of Nebraska Press.
- Schocket, Andrew, 2015. *Fighting over the Founders. How We Remember the American Revolution*. New York: New York University Press.
- Schwartz, Barry, 1991. "Social Change and Collective Memory: The Democratization of George Washington", *American Sociological Review* 56(2), s. 221–236.
- Schwartz, Barry, 1998. "Postmodernity and historical reputation: Abraham Lincoln in Late Twentieth Century American Memory", *Social Forces* 77(1), s. 63–103.
- Shaffer, Wade, 2001. "Historians and the Nature of Party Politics in Jacksonian America", s. 36–50, i Brian D. McKnight & James S. Humphreys (eds.), *The Age of Andrew Jackson*. Kent: The Kent State University Press.
- Skogsberg, Peter, 2018. "'Indianproblemet'. Amerikansk indianpolitik i ett historiskt perspektiv", i Peter Skogsberg, *Sökandet efter Sand Creek*. Stockholm: Santérus Förlag.
- Stoltz III, John Frederick, 2017. *A Bloodless Victory – The Battle of New Orleans in History and Memory*. Baltimore: John Hopkins University Press.

WEBBARTIKLAR

- Cheatham, Mark R., 2017. "Donald Trump Is Not a Twenty-First Century Andrew Jackson", *The American Historian*, Februari 2017, tillgänglig på <https://www.oah.org/tah/issues/2017/february/donald-trump-is-not-a-twenty-first-century-andrew-jackson/>, hämtad 2020-09-04.
- Glasser, Susan B., 2018. "The Man Who Put Andrew Jackson in Trump's Oval Office", *Politico Magazine*, 2018-01-22, tillgänglig på <https://www.politico.com/magazine/story/2018/01/22/andrew-jackson-donald-trump-216493>, hämtad 2019-05-22.
- Gulotta, Daniel, 2020. "Donald Trump is No Andrew Jackson", *National Review*, 2020-02-10, tillgänglig på <https://www.nationalreview.com/2020/02/donald-trump-andrew-jackson-comparison-lacks-historical-basis/>, hämtad 2020-09-04.
- Hirschfelder, Arlene & Paulette F. Molin, 2018. "I is for Ignoble: Stereotyping Native Americans", Ferris State University, 2018-02-22, tillgänglig på <https://www.ferris.edu/HTMLS/news/jimcrow/native/homepage.htm>, hämtad 2020-09-01.
- Killian, Linda J., 2017. "The New Old Hickory", *USNews*, 2017-02-13, tillgänglig på <https://www.usnews.com/opinion/op-ed/articles/2017-02-13/beware-the-similarities-between-donald-trump-and-andrew-jackson>, hämtad 2020-09-04.

Phillips, Amber, 2016. "How politics and hip-hop saved the Hamilton \$10 bill – and put Harriet Tubman on the \$20", *The Washington Post*, 2016-04-20, tillgänglig på <https://www.washingtonpost.com/news/the-fix/wp/2016/04/20/how-politics-and-hip-hop-saved-the-hamilton-10-bill-and-put-harriet-tubman-on-the-20/>, hämtad 2020-09-02.

Selvin, Claire & Tessa Solomon, 2020. "Toppled and Removed Monuments: A Continuously Updated Guide to Statues and the Black Lives Matter Protests", *ARTNews*, 2020-07-11, tillgänglig på <https://www.artnews.com/art-news/news/monuments-black-lives-matter-guide-1202690845/>, hämtad 2020-09-04.

Stevenson, Seth, 2016. "A Cold One with Donald", *SLATE*, 2016-02-11, tillgänglig på <https://slate.com/news-and-politics/2016/02/trump-is-winning-the-guy-you-d-want-to-have-a-beer-with-election.html>, hämtad 2019-05-23.

Strother, Dane, 2019. "America lived through a Trump-like presidency before, with lasting consequences", *The Hill*, 2019-02-24, tillgänglig på <https://thehill.com/opinion/white-house/430927-america-lived-through-a-trump-like-presidency-before-with-lasting>, hämtad 2020-09-04.

Suebsaeng, Asawin, 2017. "Steve Bannon Pushed Trump to Go Full Andrew Jackson", *The Daily Beast*, 2017-03-13, tillgänglig på <https://www.thedailybeast.com/steve-bannon-pushed-trump-to-go-full-andrew-jackson>, hämtad 2019-05-22.